

Dosarul nr. 2ra-101/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. C. Vârlan)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Secieru, I. Muruianu)

ÎNCHEIERE

15 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Iurie Cuznețov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Iurie Cuznețov împotriva Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea sumei prestației ca urmare a neîndeplinirii corespunzătoare a obligațiilor privind prestarea serviciilor poștale, a penalității și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei din 20 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Iurie Cuznețov și menținută hotărârea din 24 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 2 iunie 2017, Iurie Cuznețov a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea sumei prestației ca urmare a neîndeplinirii corespunzătoare a obligațiilor privind prestarea serviciilor poștale, a penalității și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la 20 decembrie 2016, dânsul a trimis în Italia (XXXXX) un colet RB206849087MD cu cadouri de Anul Nou și Crăciun (set veselă cadou, două jucării de Anul Nou, felicitare) prin intermediul ÎS „Poșta Moldovei”.

A menționat că timpul de circulație a coletelor în Italia este de 5 zile, timpul de perfectare a procedurilor vamale pentru colete în Italia este de 15 zile, zile libere și sărbători în Italia în perioada respectivă sunt 10 zile, astfel, termenul maxim de sosire a coletului la destinatar era 19 ianuarie 2017, însă livrarea coletului destinatarului a fost la 13 martie 2017, prin urmare, depășirea termenului de prestare a serviciului poștal a constituit 53 de zile.

A relatat că a depus reclamația nr. 8 din 23 februarie 2017 către ÎS „Poșta Moldovei” pentru restituirea cheltuielilor și pagubelor pentru serviciile necalitative, iar prin răspunsul nr. 321 din 14 martie 2017 pârâtul a refuzat restituirea cheltuielilor fără explicații.

Ca urmare, dânsul s-a adresat cu plângerea nr. C-35 din 20 martie 2017 către Agenția Națională pentru Reglementare în Comunicații Electronice și Tehnologia Informației, astfel prin răspunsul nr. 02-SPU DMC/517 din 2 mai 2017, fiindu-i explicat că recuperarea daunelor se face conform hotărârii judecătorești.

A considerat că refuzul pârâtului este unul formal, fără a fi adusă careva dovadă că ÎS „Poșta Moldovei” nu este responsabilă în caz de reținere a trimiterii poștale.

Așadar, a remarcat că la folosirea de servicii poștale a fost înșelat, iar prin înșelăciune pârâtul i-a adus un prejudiciu considerabil ca rezultat al discriminării sale în societate și încălcării drepturilor legitime în calitate de consumator.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor Legii privind protecția consumatorilor, Hotărârii Guvernului nr. 798 din 18 iunie 2002 pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale.

A solicitat admiterea acțiunii, restituirea sumei de 242 de lei, despăgubirea constituie 4 % din suma taxelor de expediere pentru fiecare zi de reținere a trimiterii poștale, însă nu mai mult de suma totală a taxelor de expediere, a penalității în mărime de 1 282,60 de lei și a prejudiciului moral în mărime de 1 000 de lei.

Prin hotărârea din 24 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă acțiunea ca nefondată.

Prin decizia din 20 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Iurie Cuznețov și menținută hotărârea primei instanțe.

Prima instanță și instanța de apel au constatat că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca nefondată, or, la caz nu a fost stabilit că ÎS „Poșta Moldovei” este responsabilă pentru livrarea întârziată a coletului, iar înscrierile prezentate de însăși reclamant atestă faptul că ÎS „Poșta Moldovei” a executat în termen rapid livrarea, întârzierile în livrare fiind în seama și sarcina autorităților italiene pentru care ÎS „Poșta Moldovei” nu poate fi responsabilă.

Prin urmare, instanțele de judecată ierarhic inferioare au considerat că pretențiile din cererea de chemare în judecată sunt contrare prevederilor art. 1398 Cod civil care reglementează temeiul și condițiile generale ale răspunderii delictuale, deci acțiunea nu are niciun suport juridic.

Cu referire la prevederile art. 6 alin. (2) Cod civil, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a aplicat legea nouă și anume, Regulile privind prestarea serviciilor poștale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1457 din 30 decembrie 2016, or, în speță este întrunită o situație juridică în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi și anume, a Regulilor privind prestarea serviciilor poștale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1457 din 30 decembrie 2016, care au intrat în vigoare la 1 februarie 2017, ținând cont inclusiv și de faptul că depunerea cererii

de căutare a trimiterii poștale a fost efectuată la 23 februarie 2017, iar plângerea la ANRCETI a fost depusă la 20 martie 2017.

Totodată, instanța de apel a reținut că trimiterea poștală nr. RB206849087MD a fost expediată din Republica Moldova spre Republica Italia la 23 decembrie 2016 și a parvenit la punctul de schimb internațional din Italia la 27 decembrie 2016, astfel responsabilitatea ÎS „Poșta Moldovei” în raport cu trimiterea poștală nr. RB206849087MD a încetat la 24 decembrie 2016, deoarece a fost expediată în țara de destinație.

La 19 octombrie 2019, prin intermediul Oficiului Poștal, Iurie Cuznețov a declarat recurs împotriva deciziei din 20 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o lipsită de temei legal și pasibilă de a fi anulată.

Cu referire la prevederile Convenției Poștale Universale, a menționat că responsabilitatea ANRCETI este limitată la hotarele Republicii Moldova, însă aceasta a afirmat despre volumul majorat de lucru în Oficiile Poștale din Italia și nu a prezentat notificările/explicațiile oficiale ale operatorului Poștei Italiene.

Astfel, a considerat că la caz au fost aplicate eronat normele de drept material și interpretată în mod eronat legea.

A învederat că potrivit condițiilor contractului individual încheiat la 20 decembrie 2016 dintre el și ÎS „Poșta Moldovei”, termenul maxim de înmânarea coletului destinatarului era la 19 ianuarie 2017, iar efectele încălcării termenului de livrare a trimiterii poștale destinatarului s-au produs la 20 ianuarie 2017, dar nu din data depunerii reclamației.

A precizat că în vigoare la acel moment era Hotărârea Guvernului nr. 798 din 18 iunie 2002 pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale, astfel, instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, care a menționat că în speță este aplicabilă Hotărârea Guvernului nr. 1457 din 30 decembrie 2016 pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale (în vigoare din 1 februarie 2017).

La 11 decembrie 2019, ÎS „Poșta Moldovei” a depus referință la recursul declarat de Iurie Cuznețov, solicitând declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 13 august 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 193), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 19 octombrie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Iurie Cuznețov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iurie Cuznețov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Iurie Cuznețov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Iurie Cuznețov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Mariana Pitic